

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

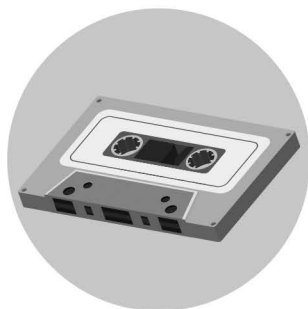
every

ทดลองอ่าน

Anticlockwise
#เวลาเท่ากับใจ

Karnsaii เซียน
150LOC ทาว

Anticlockwise
#เวลาทำกับเธอ

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

ช่วงเวลาที่ยี่สิบปีสำหรับคุณผู้อ่านหมายถึงอะไรกันบ้างคะ อาจเป็นครึ่งชีวิต หรือ อาจจะเป็นทั้งชีวิตสำหรับบางคนที่ย่านเรื่องนี้อยู่ในขณะนี้ก็เป็นได้ หากลองคิดว่า ต้องแยกจากคนที่รักไปนานถึงยี่สิบปี คงจะเจ็บปวดมากๆ ถึงขั้นใจสลายเลยก็ได้ ใช่มั้ยคะ

'ภาค' ก็เป็นอย่างนั้นค่ะ การเดินทางจากช่วงอายุยี่สิบปีมาจนถึงยี่สิบปีนั้น ไม่ง่ายเลย แต่พอคิดว่าตัวเองก้าวผ่านช่วงที่เจ็บปวดที่สุดมาแล้ว และทุกสิ่งทุกอย่าง ก็เป็นอดีตไปแล้ว โชคชะตาก็กลับเล่นตลก เหยี่ยงคนในอดีตให้กลับมาเจอกันอีกครั้ง จนได้ แผลใจที่ใกล้หายเลยเป็นอันกลับมาเหวอะหวะอีกครั้ง

คนคนหนึ่งคิดว่าตัวเองมูฟออนได้แล้ว จู่ๆ ก็ได้รู้ความจริงว่าทางที่ตัวเอง เดินมาตลอดกลับเป็นวงกลม...รสชาติของการมูฟออนเป็นวงกลมเป็นอย่างไรนั้น มาติดตามการเดินทางของเขาตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้ายไปด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

I.

Go back to yesterday

กล้วยไม้สีม่วงแซมสีเหลืองบริเวณใกล้เกสรกำลังชูช่อเสมือนทักทาย
เจ้าของ เสียงฝีเท้าของใครคนหนึ่งดังขึ้นในโรงเรือน ใครคนนั้นเดินอย่างใจเย็น
น้ำหนักฝีเท้าฟังแผ่วเบา รวากับเจ้าตัวเกรงว่าเสียงฝีเท้าจะรบกวนการพักผ่อน
ของแคทลียา ราชีนีแห่งกล้วยไม้

โรงเรือนยามสายมีแสงแดดสาดส่องหลังคาลอนคู่แบบใส แปลงกล้วยไม้
หลากหลายพันธุ์เรียงรายอย่างเป็นระเบียบสมกับที่เจ้าของมันทุ่มเวลาไปไม่น้อย
ในการเอาใจใส่ดูแล ร่วงสั่นทดยื่นปลายนิ้วเกลี่ยกล้วยไม้ดอกหนึ่งอย่างเบาเมื่อ
แล้วยิ้มน้อยๆ

เมื่อหลายปีก่อน หลังตัดสินใจลาออกจากการที่ทำงานที่ทำได้แต่เรียนจบแล้ว
หันมาร่วมหุ้นกับเพื่อนตั้งบริษัทเกี่ยวกับที่ดิน ก็พอจะมีเวลาวางมาทำแปลงกล้วยไม้
ตามที่ตั้งใจไว้สักที แวบหนึ่งเขาคอนนึกถึงช่วงชีวิตที่ผ่านมา ชีวิตในวัยกลางคน
ของเขาผ่านร้อนผ่านหนาวมาจนปานนี้แล้วหรือ

ตอนที่เผลอลบ่ล่อยความคิดล่องลอยไป เสียงโหวกเหวกโวยวายของ
สองแม่ลูกที่ได้ยินเป็นประจำจนเคยชินเสียแล้วก็ดังขึ้น เสียงหัวของเด็กหนุ่ม
ลูกครึ่งร่างสูงใหญ่ตามชาติพันธุ์ของบิดาพูดไทยปนอังกฤษตอบโต้มารดาที่เริ่ม
ส่งเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ

"มิลเลอร์"

เสียงของ 'เกตุรา' น้องสาวเขาควาดแว๊ด ไม่นานหลังจากนั้นก็ได้ยินเสียง

ผีเสื้อที่ลงน้ำหนักดังปึงปึงไถลเข้ามาเรื่อยๆ รอไม่ถึงจิตใจเจ้าของใบหน้า คมคาย คิ้วเข้ม ไทรหนวดขึ้นรอบสันกรามติดกับผิวนาวๆ ก็มาหยุดตรงหน้า ก่อนที่เจ้าหลานชายจะหอบหายใจแรงๆ แล้วส่งยิ้มตาหยาให้

"โอ้เงา ทะเลาะอะไรกับแม่เขาคีละ"

"ผมแปลนะครับลูกภาค"

หนุ่มลูกครึ่งยกไหล่ก่อนจะเสยผมที่ยาวจนปรกตาขึ้น เผยให้เห็นดวงตาสีฟ้าดูขี้เล่น ร่างที่สูงใหญ่เลยศีรษะเขาไปไกลแล้วขยับมาใกล้แล้วชะงักใบหน้าดูแปลกกล้วยไม้อย่างสนใจ คงเพราะสีสันของมันสวยงามอย่างประหลาด ออกฟ้าๆ ครามๆ เหมือนสีของน้ำทะเล

"So beautiful"

เด็กหนุ่มรำพึงเสียงแผ่ว

'ภาค' ยิ้มให้กับความสนใจของหลานชายก่อนจะสะกิดเจ้านั้นให้ขยับไปดูใกล้ๆ ตอนนี้เป็นเวลาสายโด่งแล้ว พระอาทิตย์แทบจะขึ้นตรงกับศีรษะ เขาจึงเห็นเงาสะท้อนจากผนังโรงเรียนสีสดใสชัดเจน ว่าเด็กน้อยในวันวานที่เขาเคยโอบอุ้ม วันนี้ดูเติบโตใหญ่สูงเลยเขาไปไกล ยิ่งเวลาที่ยืนคู่กันแบบนี้แล้วเขายังเห็นความแตกต่างชัดเจน

เขายังรู้สึกว่องไวได้มีโอกาสดูแลมิลเลอร์ได้ไม่นานนี้เอง ภาคยิ้มน้อยๆ นึกถึงตอนที่น้องสาวหอบลูกชายวัยเจ็ดขวบกลับบ้านเกิดหลังตัดสินใจหย่าขาดกับสามีชาวต่างชาติ มิลเลอร์ตอนนั้นกำลังรู้ความ แววดาเด็กน้อยดูสงสัยใคร่รู้ไปหมด

แน่นอนว่าความน่ารักน่าเอ็นดูของเด็กชายลูกครึ่งวัยเจ็ดขวบตอนนั้นทำให้ตกหลุมรักได้ไม่ยากเลย ยิ่งมิลเลอร์มีใบหน้าเปื้อนยิ้มตลอดเวลา ความสดใสยิ่งทำให้ภาคพอกพูนความรักที่มีให้หลานชายมากขึ้นอีก

"สนใจเอาไปฝากแฟนสักคันมั้ยละ ดอกนั้นท่าจะเหมาะ"

เขาพยกพยัดไปเบื้องหน้า

"กล้วยไม้สีชาวนั้นเป็นตัวแทนของความไร้เดียงสา ความสง่างาม" พุดพลาง นึกถึงคนรักของหลานชาย

"เราคงไม่อยากได้แล้วมั่งลูกภาค"

คราวนี้เด็กหนุ่มยื่นจมูกทำหน้าอยู่ไม่สบอารมณ์เท่าไหร่นัก อาการประหลาด
เช่นนี้เขาได้ไม่ยากว่าคงไม่พ้นปัญหาหัวใจ

"ทะเลาะกันหรือ" ภาคมุ่นหัวคิ้วทันที

"ก็ประมาณนั้นครับ"

น้ำเสียงของมิลเลอร์ไม่ใช่ผู้ดีนัก ดวงตาสีฟ้าที่เคยทอประกายสดใสดูหมองหม่น
ชวนอึดอัดเหมือนความรู้สึกของเจ้าตัวในตอนนี้

"จริงๆ ไม่ใช่แค่ทะเลาะหรือครับ"

ภาคนิ่งฟังอย่างตั้งใจ

"เลิกกันแล้ว"

คราวนี้เขาถึงกับทำตาโต

"ร้ายแรงขนาดนั้นเลยหรือ"

"ก็...ครับ"

มิลเลอร์ถอนหายใจเอือมใหญ่

เฮ้อ ความรักของเด็กหนุ่มในวัยสิบแปดมันก็เจ็บปวดแบบนี้แหละนะ

ภาคโคลงศีรษะไปมาก่อนจะเอื้อมมือไปลูบไหล่หลานชายเป็นการปลอบโยน
เจ้ามิลเลอร์ทำหน้าที่เคราะห์ร้ายได้ไม่ถึงหน้าที่ด้วยซ้ำก่อนจะขยับยิ้มแฉ่งและ
ยกไหล่

"ช่างเถอะครับ"

ตอนแรกภาคก็นึกกังวลว่ามิลเลอร์จะเจ็บปวดกับความรู้สึกซ้ำรัก
มากกว่านี้ เพราะแฟนคนนี้อันตรายเหมือนมิลเลอร์จะรักมาก ถึงจะเพิกเฉยกันได้ไม่นาน
ก็เถอะ เห็นหลานยิ้มออกแบบนี้ค่อยเบาใจ ถึงแม้แววตาสังเกตตาม
คนอายุมากกว่าจึงโอบบ่าอีกฝ่ายเขย่าเบาๆ

"สูงเลยลงไปไกลแล้วนะเนี่ยเจ้ามิล"

หนุ่มลูกครึ่งยกมือข้างหนึ่งวางขนานกับไหล่ตัวเองซึ่งอยู่ระดับเดียวกับ
ศีรษะของภาค เด็กหนุ่มหัวเราะออกมาทันที ส่วนสูงของเขาได้มาตามเชื้อสาย
ของบิดาบวกกับการที่มารดาบังคับให้ดื่มนมตั้งแต่ยังเด็ก ผลลัพธ์เลยออกมา

อย่างที่เห็น

"ผมว่าตอนนี้ผมน่าจะอ้วนลงได้สบาย"

คนมีอายุทำตาโต

"พอเลยๆ"

มิลเลอร์ยิ้มกว้างตอนที่ภาคสายหัวทำหน้าหวาดเสียว ตั้งแต่เขาจำความได้ ภาพจำของลุงภาคก็คือสายลุยคนหนึ่งเลยละ แต่สิ่งเดียวที่อีกฝ่ายไม่เคยเอาชนะได้เลยคือความสูง เพราะลุงภาคเป็นคนกลัวความสูงมาก จำได้ว่าตอนเด็กๆ อีกฝ่ายเคยพาไปเที่ยวสวนสนุก แน่แน่นอนว่าเครื่องเล่นประเภทขึ้นที่สูงและน่าหวาดเสียวก็ทำให้ลุงของเขาหมดสภาพจนน่าเห็นใจ

"เฮ้ย"

มิลเลอร์สะดุ้งโหยงตอนที่คิดอะไรเพลินๆ แล้วภาคร้องขึ้น ก่อนที่คนมีอายุจะก้าวฉับๆ อย่างคล่องแคล่วตรงไปที่แปลงอะไรสักอย่าง เดกว่าน่าจะเป็นไม้เลื้อยเพราะเถาของมันเลื้อยขึ้นตามแนวไม้ที่เจ้าของแปลงปักเอาไว้

"แต่งโมจิ๋ว"

"..."

"นี่กว่าจะไม่ขึ้นซะแล้ว"

ภาคทำหน้าตื่นเต้นเหมือนเด็กๆ กวักมือเรียกมิลเลอร์มาดูผลไม้สีเขียวลายขวางลูกจืดๆ เด็กหนุ่มยิ้มขำเพราะอาการเห่อเหมือนเด็กๆ ทั้งที่ปีนี้ก็ปาเข้าไปสี่สิบสองแล้ว แต่นั่นแหละภาคไม่ใช่คนตัวใหญ่เรียกว่ารูปร่างสันทัดจะเหมาะกว่า ข้างค่อนข้างขาวเลยดูหน้าเด็กกว่าอายุ ขนาดเพื่อนที่คณะยังเข้าใจผิดว่าอีกฝ่ายเป็นพี่ชายเขามากกว่าเป็นพี่ชายของแม่

"ลุงภาคนี้ชอบตื่นเต้นกับอะไรแบบนี้ไม่เปลี่ยนเลย"

คนมีอายุขยับยิ้ม

"มีความสุขกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นะเธอ"

"ครับ"

"ก็จะไปคิดอะไรให้ยุ่งยากทำไมกัน"

"ผมอยากยิ้มง่าย ๆ กับเรื่องเล็กน้อยแบบนี้ได้บ้างจัง"

คิดดูสิ เพราะกลัวไม่ได้ก็ยอมไปทั้งวัน เห็นแดงโมออกผลก็ตื่นเต้นดีใจ
ข้างเป็นคนที่มีความสุขอย่างง่ายดายเสียจริง

"ลุงเคยคาดหวังแล้วไม่สมหวังบ้างมั๊ยครับ"

"เคยสิ"

แม้ไปหน้าเปื้อนยิ้ม แต่ในใจของคนถูกถามกลับรู้สึกวูบโหวง

"แล้วยังไงครับ"

"ทำยังไงนะเหรอ" ภาคยิ้มน้อยๆ แล้วเหม่อมองไปไกล "ไม่ทำอะไรเลย"

"หือ" มิลเลอร์ทำหน้าสงสัย

"สิ่งที่มันเกิดขึ้นแล้วเปลี่ยนแปลงแก้ไขไม่ได้หรอก"

"..."

"แค่ทำใจและยอมรับก็พอ"

ภาคเพิ่มพ้าเมื่อหวนนึกถึงวันวานที่เคยพา 'ใครบางคน' มาพบเจอและ
ได้เรียนรู้ความรู้สึกที่หนักแน่น ก่อนที่โชคชะตาจะพา 'ใครคนนั้น' จากไปพร้อมกับ
ความทรงจำที่ไม่เคยลืมเลือน

ความรักของวัยหนุ่มสาวมันเจ็บปวดเสมอนั่นแหละ

.

.

"เจ้ามิลเพ็งโดนหักอกมา"

ภาคชิงพูดขึ้นตอนที่มารดาของมิลเลอร์ซึ่งทำหน้าบูดบึ้งสุดขีดกำลังจะ
เปิดปากเมื่อทั้งคู่เดินเข้ามาในบ้านแล้ว แน่นนอนว่านั่นทำให้เกตราหุบปากฉับ
และคลายสีหน้าบูดบึ้งลงทันที เธอวางหน้ายังไม่ถูกนักในตอนแรกก่อนจะ
ถอนหายใจเอือกใหญ่

"ตอนเย็นกินหมูกระทะกันมั๊ย"

ภาคหลดูยิ้มทันที

"เดี๋ยวแม่โทรสั่งร้านหน้าปากซอยให้ เราชอปกินไม่ใช่เหรอ"

หมูกระทะคือเมนูโปรดของมิลเลอร์จริงๆ เจ้าเด็กลูกครึ่งนี่นอกจากจะ
ชอบกินหมูกระทะแล้วอาหารที่มีรสชาติจัดๆ ทุกชนิดก็รวมอยู่ในเมนูโปรดด้วย

ซึ่งของโปรดของเจ้านี้มีไม่กี่อย่างหรอก และเขตราก็รู้ดีว่าอะไรจะทำให้คน
พลาดหวังในรักรู้สึกดีขึ้น

"ฉลองที่ผมโสดเหวอซะแม่"

มิลเลอร์พุดยิ้มๆ

"ยะ"

"..."

"แต่คดีที่เราเอาปีเอ็มแม่ไปเฉียวมายังไม่เคลียร์นะ"

"โธ่แม่ครับ"

"อ้อนยังไงก็ไม่มีผลจ่ะ" เขตรายิ้มเหี้ยม "แม่จะยึดกุญแจรถเราเป็นเวลา
หนึ่งเดือน และระหว่างนี้ห้ามขับรถเด็ดขาด"

เขตรารูกฎญ่ปุ่ของมิลเลอร์ที่ยึดไว้ก่อนหน้านี้เป็นการยืนยัน
คำพูด

"ลุงภาค"

มิลเลอร์โอดครวญซึ่งภาคก็อยากจะเข้าข้างอยู่หรอก แต่เห็นสายตาของ
น้องสาวแล้วได้แต่ยกไหล่ มิลเลอร์เบะปากก่อนจะขยับไปจี๋เอวมารดา เล่นเอา
คนบ้าจี้ร้องวิ๊ดวาย ไม่ทันได้ปกป้องตัวเองเจ้ามิลเลอร์ก็วิ่งหนีไปโนนแล้ว

"เจ้าลูกคนนี่"

เขตราร้องลั่นเหมือนโกรธแต่สุดท้ายก็หลุดข้าออกมาจนภาคเข้ามาตาม
เป็นอย่างนี้ประจำจนชินเสียแล้ว ชายสูงวัยยกไหล่ก่อนจะเดินเข้าบ้าน

"พี่ภาค" เขตราที่เดินตามเข้ามายื่นซองจดหมายฉบับหนึ่งให้ "ไปรษณีย์
มาส่งเมื่อคืนนี่เอง"

ภาครับมาก่อนจะมุ่นหัวคิ้วเมื่อเห็นที่อยู่ต้นทาง

'สมาคมนิติศาสตร์คณะวิศวกรรมศาสตร์'

"งานเลี้ยงรุ่นนะ"

เขาพิมพ์เสียงแผ่ว เขตรากยกหน้าเชิงรับรู้และเดินเข้าครัวไป ทิ้งให้

เจ้าของจดหมายยื่นนั่งอยู่กับที่ จุดประสงค์ของจดหมายฉบับนี้คือการเชิญชวนศิษย์เก่าไปงานเลี้ยงคืนสู่เหย้า เนื้อความพวกนี้เขารับรู้มาก่อนนี้แล้วจากเพื่อนสนิท แน่แน่นอนว่าภาคไปร่วมงานทุกปีไม่เคยขาด

แต่ปีนี้...อาจเป็นปีแรกที่เขาไม่อยากไปเสียแล้ว

'มึงว่าถ้าพวกเราเรียนจบไปแล้ว เราจะเป็นเหมือนเดิมมั๊ย'

วันนั้นไม่มีคำตอบให้กัน

แต่คำตอบของวันนั้นนั้น...มันไม่มีอะไรที่เหมือนเดิมแล้ว ไม่มีอีกแล้ว

"ทำหน้าที่ให้มันดี ๆ หน่อย"

น้ำเสียงเข้าหาหย่บวกับสีหน้ายิ้มกว้างของคนพูดทำให้คนที่ถูกแซวยิ่งทำหน้าอยู่ยิ่งกว่าเก่า คนแซวเลยยิ่งได้ใจหัวเราะใหญ่

มันน่าเจ็บใจ

มิลเลอร์เบะปากมองเพื่อนสนิทตัวเองที่ยืมให้โทรศัพท์ร้าวกับคนบ้า สีหน้ามันตอนที่กำลังพิมพ์กึกกั ในแอปพลิเคชันไลน์นั้นมีความสุขจนน่าหมั่นไส้

แม่งเอ๊ย

เกลียดคนมีคู่วะ

สงสัยจะแสดงออกทางสีหน้ามากไปหน่อย เพื่อนสนิทอีกคนถึงได้เอ่ยเข้าขึ้นมามีอีกครั้ง

"ทำหน้าที่อีกจ้ะให้มันน้อย ๆ หน่อย"

แยกเขี้ยวใส่แม่ง

คราวนี้คนที่ยืมให้โทรศัพท์จึงรู้ตัวลึกที่ว่าเขาจ้องมองอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกอีกจ้ะ 'มัน' เลยแสบยืมแล้วชูโทรศัพท์ซึ่งหน้าจอบอกข้อความที่คุยกับแฟนสาว 'โอ้เวอร์นั้นบอกโทรศัพท์ที่ไปมาอวดด้วยสีหน้าภูมิใจ

"What!"

"คือถ้ามึงตัวเล็ก ๆ หุ่นปลิวลมแล้วสะบัดเสียงใส่กูแบบเมื่อกี้นะ กูก็จะ

นิกเอ็นดูมิ่งอยู่หรอก"

'เบียร์' พุดแล้วส่ายหัว สภาพของมิลเลอร์ห่างไกลจากคำว่าน่าเอ็นดู ด้วยส่วนสูงที่เกินมาตรฐานชายเอเชียไปไกล ไหนจะไร่นวดตามคางนั่นอีก ต้องยอมรับว่ามันเหมาะกับคำว่าหล่อเหลาซะมากกว่า ยิ่งดวงตาซีเลน่เข้ากับใบหน้าขาวๆ นั้น ยิ่งส่งเสริมให้เป็นที่นิยมในหมู่นักสาว ๆ เสียแต่ว่า 'สาว ๆ' ดันไม่ใช่นิยมของหนุ่มๆ คนนี้ เพราะมิลเลอร์แสดงออกว่าชื่นชอบผู้ชาย โดยเฉพาะผู้ชายที่น่ารักๆ นี่สเปกมันเลย ก็แบบเดียวกับแฟนเก่าที่มันเพ็งเลิกราไปนั่น ผู้ชายตัวเล็ก น่ารักดูนุ่มนวล แต่ดันมีพฤติกรรมคบซ้อน

มิลเลอร์ไม่ใช่คนฟุ่มเฟือยหรอก อาจมีเนื้อเยื่อไปบ้างหลังจบความสัมพันธ์นั้น แต่มันไม่เคยเสียหลักให้กับความรักครั้งไหน ครั้งนี้น่าจะเจ็บใจที่โดนสวมเขามานานมากกว่า และบังเอิญว่าช่วงที่ความสัมพันธ์ของมิลเลอร์มีปัญหา เบียร์ดันตกลงคบหากับรุ่นพี่ปีสี่ อดีตดาวคณะทันตฯ พอดี แนนอนว่านี่ทำให้มันนึกหวนไล่เขา

มันถูกหักอก ขณะที่เขาได้พบรักซะงั้น

"เอาน่า มึงอุตสาห์มาถึงถิ่นวิศวะที่มีประชากรชายเยอะที่สุดในมหา'ลัย วันนี้นันต้องมีเข้าตาบ้างแหละ"

'โฮป' เพื่อนสนิทอีกคนของมิลเลอร์ตอบว่าคนน่ารักที่หนึ่ง

"กูอุตสาห์หาวันว่างลง sit in เจนเอด* วิชาเดียวกับพวกมึงได้เลยนะเว้ย เขานี้ปีหนึ่งลงเรียนเยอะ กูรับรองต้องมีน่ารักๆ เข้าตามึงสักคนนั่นแหละ"

มิลเลอร์ส่ายหัวให้กับความพยายามของเพื่อนสนิท เด็กวิศวะอินเตอร์อย่างมันที่เวลาเรียนไม่ค่อยตรงกันกับเด็กสถาบันตึกภาคปกติแบบเขากับเบียร์ ยิ่งอุตสาห์ไปจัดหาเวลาว่างแล้วลากพวกเขามาเรียนเจนเอด หรือวิชาเลือกเสรีที่บังคับให้เรียนให้ครบทุกหมวด จริงๆ วิชานี้ไม่บังคับว่าปีไหนจะลงเรียน แต่ที่พวกปีหนึ่งอย่างพวกเขาอยากจะเก็บให้หมดตั้งแต่ปีแรกๆ เพราะปีสูงขึ้นไปต้องเรียนวิชาเฉพาะที่เข้มข้นมากขึ้น คงไม่มีเวลามานั่งเรียนวิชานอกคณะเท่าไร

* เจนเอด (GenEd - General Education) หรือวิชาศึกษาทั่วไป เป็นวิชาเลือกที่มหาวิทยาลัยกำหนดให้เรียนทั้งหมด 5 หมวดหมู่ หมวดละไม่ต่ำกว่า 3 หน่วยกิต ได้แก่ หมวดวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ หมวดมนุษยศาสตร์ หมวดสังคมศาสตร์ หมวดสหศาสตร์ และหมวดภาษาต่างประเทศ

"มึงยืมที่เดียว วันนี้ก็ไม่ได้แล้วไอ้हां" เปียร์เอ๋อแซว "แต่มึงอย่ายืมกวตืนแบบที่มึงยืมให้เพื่อนพีเมียนะ"

มิลเลอร์โคลงศีรษะไปมาแล้วยิมน้อยๆ เมื่อนึกถึงสีหน้าเรียบเฉยของเพื่อนสนิทของ 'พีเมย' แฟนรุ่นพี่ของไอ้เปียร์

"กูก็ยืมปกติเหอะ"

"มึงกวตืนเขาไอ้हांมิล"

มิลเลอร์ไม่ยอมรับ เขายังโหล่ก่อนจะตามโฮปเข้าคลาสวิชาเลือกของคณะวิศวกรรม ที่ดูจะได้รับความสนใจจากนิสิตสาว ๆ นิสิตชายกลายเป็นประชากรส่วนน้อยไปเลย ทั้งที่วิชานี้โดยปกติพวกนิสิตชายจะชอบมาลงเรียนกันมาก เขาหลุดตัวนั่งลงที่เก้าอี้เลกเชอร์ตัวหนึ่ง เสียในในห้องจ๊อกแจ๊กจอย โฮปหัวหวอดๆ ก่อนจะพบบทหน้ากับแขนแล้วล้มตัว ส่วนไอ้เปียร์ที่ติดโทรศัพท์ที่ตั้งแต่ได้แฟนรุ่นพี่ยืมให้กับหน้าจอร้าวกับคนบ้า

ไอ้คนคลั่งรัก

หนุ่มลูกครึ่งเบะปากทันที แต่จังหวะนั้นเสียงรอบข้างดันเงย بلند ก่อนที่บุรุษร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้ากับกางเกงสแล็กส์จะถือเอกสารเต็มไม้เต็มมือเข้ามา

ไหนโฮปมันบอกว่าวิชานี้อาจารย์ผู้หญิงไงวะ

มิลเลอร์ยังไม่ทันได้ขยับไปสะกิดคนหลังก็ได้ยินเสียงของสาว ๆ พุดขึ้น

"อาจารย์ภาค"

หือ?

นิสิตสาวสองคนข้างหน้ากระซิบเสียงแผ่ว ท่าทางทั้งคู่พอใจไม่น้อย เมื่อพุดถึงอาจารย์วัยกลางคนที่ยืนอยู่หน้าชั้นเรียน ท่าทางภูมิฐานและดูเปิดเผย นั่นดูดีไม่น้อย สมัยที่แกยังอายุน้อยกว่านี้คงเป็นหนุ่มที่สาว ๆ นิยมชมชอบทีเดียว แต่ใบหน้าันดูคุ่นตาเขามาก เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

"อาจารย์มีสลิ้นเกล็ดตลอดนะ อาจารย์คนนี้เลยมาแทน" โฮปกระซิบบอก "แกจบคณะกฏนี้แหละ ก่อนจะไปเรียนต่อแล้วทำงานอยู่ต่างประเทศตั้งหลายปี ข่าว่าเพิ่งกลับไทย"

มิลเลอร์ก็มอง Course Syllabus หรือเอกสารแผนการสอนที่ถูก
แจกจ่ายให้กับนิสิตทุกคน ก่อนจะสะดุดตากับชื่ออาจารย์ผู้สอน

'อาจารย์ ดร. ภาค พิพัฒน์พล'

"ชื่อเหมือนลุงภาคเลยแฮะ"

เขาพิมพ์

น่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับลุงภาค นึกภาพลุงตัวเองแล้วยิ้มช้า ขนาด
วัยกลางคนแล้วยังมีท่าทางบางอย่างเหมือนเด็ก ๆ ยิ่งตอนที่เห็นกล้วยไม้
ออกดอกนั่นนะ ช่างต่างจากอาจารย์ภาคที่ดูสมาร์ตจนสาว ๆ พวกกันกลั่นแกล้ง
เวลาแกล้งหยิกทายนิสิตในคลาส

"สวัสดิ์ครับนิสิตทุกคน ผมชื่อภาคครับ"

"..."

"มาสอนแทนอาจารย์มัสนิในเทอมนี้ทั้งเทอม คาบนี้คงจะเริ่มเกิน
เนื้อหาทั้งหมดที่เราจะเรียนก่อน วิชาผมไม่มีเช็กชื่อนะครับ"

อาจารย์พูดยิ้ม ๆ

"แต่ผมควิซทุกคาบ"

"ให้ ๆ ๆ ๆ"

ทั้งห้องทำเสียงโอดครวญ

"ใครมีอะไรสงสัยหรือไม่เข้าใจข้อตกลงวิชาผม ยกมือถามได้นะ ผมอยากฟัง
ความเห็นพวกคุณ"

ใครคนหนึ่งยกมือขึ้น

"ว่าไงครับ"

"อาจารย์มีแฟนรึยังคะ"

แก๊ง LGBTQ ส่งตัวแทนถามแบบซ้ำ ๆ นั่นทำให้ทั้งห้องหัวเราะร่วน
โดยเฉพาะสาว ๆ ที่ทำหน้าตั้งใจฟังกันอยู่

"ลูกหนึ่งแล้วครับ"

คำตอบของอาจารย์ส่งผลให้คนนอกหักร้องกันระงม ขณะที่มิลเลอร์เองก็ ยิ้มตาม ท่าทางอาจารย์แกล้งจะใจดีไม่น้อย ขนาดถามเรื่องส่วนตัวยังตอบด้วย สีหน้าปกติแบบนั้น ข้ายังรับมุกหน้าตายเล่นเอาบรรยากาศทั้งห้องดูสนุกขึ้น แค่เกริ่นเนื้อหาที่เรียน เขายังไม่เห็นแกมีเอกสารอะไร แต่สามารถอธิบายจน เข้าใจได้ไม่ยาก

"มึงรีบอะไรขนาดนั้น"

โฮปเอเย่ถามเปียร์ที่ก้าวฉับๆ หลังจากจบคลาสอาจารย์ภาค โดยที่ มิลเลอร์เดินตามหลังมาติดๆ

"พี่เมยแวะมาฝั่งใหญ่"

มิน่าล่ะ

มันรีบร้อนเพราะแฟนสาวรุ่นพี่กำลังรออยู่ พี่เมยเรียนอยู่ทันตะซึ่งเป็น คณะที่ห่างไกลจากคณะอื่น แยกไปอยู่อีกฝั่งของมหาวิทยาลัย นานๆ จะมีเวลาว่าง มาแถมนี้สักที ปกติทันตะชั้นพีคลินิกนั้นหาเวลาว่างแทบไม่มีเพราะต้องเรียน เลกเชอร์ตามปกติและทำแล็บไปด้วย ไอ้เปียร์ที่ไปเฝ้าแฟนบ่อยๆ ถึงชอบมา บ่นให้ฟังอยู่เรื่อย

"กูกลัวเขารอนาน"

"คลั่งรักให้มันน้อยๆ หน่อยเถอะ"

"คบกันแรกๆ ก็เจ๊ย"

"คนนี้กูรักจริง"

น้ำเสียงคนคลั่งรักหนักแน่นจนน่าหมั่นไส้

"แล้วเขารอมึงที่ไหนล่ะ"

"ร้านกาแฟหน้าวิศวะ"

"..."

"เขากินกาแฟอยู่กับเพื่อน"

'เพื่อน' จั๊นเหวอ

มิลเลอร์เตาะลันแล้วผิวปาก เดินเอื่อยๆ ตามหลังเพื่อนสนิทไป ไม่นาน ร้านกาแฟหน้าคณะวิศวกรรม ก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า เดินเข้าไปก็เจอนิสิตคณะทันตฯ หน้าคุ่นจับจองที่นั่งอยู่มุมหนึ่งของร้าน พี่เมย์แฟนไอ้เบียร์โบกมือเรียกพวกเขา ทันทีที่เห็น รอยยิ้มของอีกฝ่ายน่ารักสมกับที่เพื่อนเขาคำลังไคล้กันนั่นแหละ ส่วนเพื่อนชายซึ่งจะเจอะห่างเดียวบุคลิกไม่น่าจะเรียนหมอพันด้วยซ้ำ ผู้ส่งยิ้มให้พวกเขาอย่างอารมณ์ดีชื่อ 'พี่อัน'

ส่วนคนสุดท้าย...ที่กำลังนั่งทำหน้าที่เบือโลกอยู่ที่โต๊ะนั้น...

เอาจริงมิลเลอร์ไม่คิดว่าฝ่ายนั้นจะเบือโลกหรอก แค่อชอบทำหน้านิ่งจนคนมองรู้สึกอึดอัดเท่านั้นเอง เบียร์กับโฮปยังแคยกมือไหว้ไม่กล้าชวนคุย

ขณะที่มิลเลอร์นั้น

"กินกาแฟดำไม่ใส่น้ำตาลเหรอครับ"

ไอ้เบียร์สะกิดปลายเท้าเขาเบาๆ เหมือนเตือนว่าอย่าอึดอัดอีกฝ่ายจริงๆ เบียร์มันพูดว่ายิ้มเขาเหมือนยั่วตีนมากกว่ายั่ววน

มิลเลอร์ยกไหล่ก่อนจะเดินไปส่งครวัของต๋มานั่งละเลียด

"อะไร ผมยังไม่ได้กวอะไรเลยนะ"

หนุ่มลูกครึ่งยกมือสองข้างขึ้นระดับไหล่ก่อนจะพูดยิ้มๆ ส่งผลให้แววตาดูตื้นนั้นดูเข้มข้น ถ้าวัดกันด้วยขนาดตัวพวกเขาน่าจะตัวเท่าๆ กัน แต่อีกฝ่ายดูสูงกว่ามิลเลอร์นิดหน่อย

มือข้างหนึ่งของฝ่ายนั้นกำแน่นแต่ไม่ยอมพูดอะไรออกมาสักคำ

"อะไรกันสองคนนี่"

พี่เมย์ที่เพิ่งจะความสนใจจากไอ้เบียร์หันมามองมิลเลอร์สลับกับมองเพื่อนสนิทตัวเอง

"ก็มันทำไมจึงหน้าน้องมิลแบบนี้"

"..."

"ทำเหมือนจะต่ออยกันอย่างนั้นแหละ"

"ผมแปลานะพี่เมย์" มิลเลอร์ยิ้มน้อยๆ "แต่เพื่อนพี่นี่สิ..."

ฝ่ายนั้นเหลือบตามองแวบหนึ่งก่อนจะเบือนหน้าหนีไปทางอื่น เมื่อมิลเลอร์

เท้าคางกัดครีวของต๋เป็นขึ้นเล็กๆ แล้วแกล้งรูดเข้าออกไปมา

"ทุเรศ"

พูดจบก็ผุดลุกขึ้นเดินไปโน่นเลย ทิ้งให้พี่เมยและพี่อ้นได้แต่นึกสงสัยในท่าทางของเพื่อนตัวเอง

"ไม่ถูกกันเรื่องอะไรเนี่ย"

มิลเลอร์กลืนครีวของต๋ลงคอก่อนส่ายหน้ายิ้มๆ

ใครจะกล้าพูดล่ะ

เขามองตามแผ่นหลังกว้างไปแล้วส่ายหัว ยังจำสีหน้าอีกฝ่ายได้ดี ก็ใครใช้ให้เปิดประตูห้องน้ำผับเข้ามาในจังหวะนั้นวะ มิลเลอร์เบะปากเมื่อนึกถึงวันที่ถูกสลัดรักแล้วไปกินเหล้าที่ผับหลังมอกับเบียร์และโฮป แล้วบังเอิญว่าพี่เมยและเพื่อนมาสมทบ

ปกติเขากับ 'ไอ้พี่กิม' ก็ได้มีปัญหาอะไรกันหรอก รู้จักเพราะเพื่อนเราต่างคบหากัน แต่วันนั้นเขาเมาไป อีท่าไหนไม่รู้ไปกอดจูบกับผู้ชายคนหนึ่งในห้องน้ำ ปกติไทป์น้องน่ารักๆ นี่โคตรสเปก แต่วันนั้นนึกอยากลองเปลี่ยนแนวเล่นนัวกับไทป์เดียวกันดู

ใครจะไปรู้ว่าจังหวะที่ของลับอีกฝ่ายอยู่ในปากเขา ไอ้พี่กิมเม่งจะเปิดประตูห้องน้ำมาเจอพอดี พร้อมกับส่งสายตาเหยียดหยามขั้นสุดมาให้

ก็ยอมรับว่าเมาแล้วเลี้(ง)ยน

แม่มบอกว่านิสัยเสียอย่างหนึ่งของเขาคือชอบปั่นประสาทคนอื่น มิลเลอร์เพิ่งยอมรับว่าตัวเองมีนิสัยแบบนี้ตอนที่เห็นเจ้าของใบหน้าเรียบเฉยเปลี่ยนสีหน้าเป็นแบบอื่นบ้าง

ตรงๆ เลยนะครับ...รู้สึกดีจีบหายเลย

II.

Past to the future

[Past]

"เส้นเปียแล้ว"

เสียงทุ้มเต็มไปด้วยความขบขันของใครคนหนึ่งดังขึ้นเหนือศีรษะ ภาคหันขวับไปมองคนที่ยื่นเท้าเอวขึ้นหลังก่อนที่มันจะโน้มใบหน้ามาใกล้ เบี่ยงหน้าหลบปลายจมูกโด่งเป็นสันของอีกฝ่ายที่เฉียดแก้มเขาไปนิดเดียว ฝ่ายนั้นไม่ได้สนใจตามประสานักไม่คิดมาก แต่คนที่นั่งแปะอยู่กับโต๊ะเขียนแบบลมหายใจสะดุดไปชั่วขณะ ยังไม่ทันจะได้ตั้งสติปลายนิ้วของมันก็เลื่อนมาขยับไม้ที่ซึ่งวางแนบอยู่กับกระดาษ

"ภาค" ปลายนิ้วเรียวยาวเคาะศีรษะเขาเบาๆ

"อะไร" ภาคโน้มหน้าก้มหน้าผากที่ถูกเคาะ

"เหม่ออะไรวะ"

"กูเปล่า"

มันขยับมือมากุมทับมือของเขาซึ่งวางทับบนไม้ที่

"มูมันเปีย"

มันชี้จุดที่ผิดแล้วค่อยอธิบาย ภาคจึงนั่งฟังอย่างตั้งใจ ต้องยอมรับว่า 'มัน' มีพรสวรรค์กับวิชาเขียนแบบจริงๆ ทั้งที่เวลาเรียนแอบหลับอยู่บ่อยครั้ง เรียกได้ว่าเรียนๆ เล่นๆ ด้วยซ้ำ ไหนจะบุคลิกที่เล่นเฮไหนเฮนั่นดูไม่ใส่ใจกับการเรียนนัก แต่พอเกรดออกดันเป็นตัวท็อปไปเสียได้

มันเป็นคนหัวดี แต่ติดจะซี้เกินไปสักหน่อยเท่านั้น

"งานมันเสร็จแล้วเหรออ"

"ยังไม่ได้เริ่ม"

"มึงนี่นะ นี่ก็ใกล้สอบแล้วนะ"

"เอาน่า กูเขียนไม่กีวันก็น่าจะเสร็จ" มันยกไหล่ "แต่ก่อนสอบ มึงตีวฟิสิกส์ให้กูด้วยนะ"

ภาคสายหัว

"ยื่นหมุยยื่นแมวน่า"

มันยิ้มแผล่

"มึงช่วยกูตีวฟิสิกส์ กูช่วยมึงเขียนแบบ" เจ้าของใบหน้าคมคายยกคิ้ว "ว่าแต่ไม่ว่ามันเสร็จแล้วขออืมมะ กูทำนายที่ไหนไม่รู้วะ"

มันพูดไปซ้ำไป รอยยิ้มกว้างนั้นทำให้ภาคชำตาม

[Past]

.

.

มิลเลอร์ชะงักปลายเท้าหยุดที่หน้าห้องทำงานของผู้เป็นลุง ประตูดุที่ปิดไม่สนิทจนสามารถมองลอดเข้าไปในห้องเผยให้เห็นภาพแผ่นหลังเล็ก ๆ ของลุงภาคกำลังยืนมองอะไรสักอย่างอยู่

ไม่ว่า

ไม่ว่าเมื่อตอนที่มิลลักษณะภายนอกคล้ายตัวอักษรภาษาอังกฤษแชนนอนอยู่มุมหนึ่งของห้อง มันอยู่ตำแหน่งนั้นมาตั้งแต่เขาจำความได้ ลุงภาคไม่เคยเปลี่ยนตำแหน่งของไม่ว่าที่หน้าตาของมันบอกกาลเวลานานพอสมควร ดังเกิดได้จากหมึกลึกลับที่เขียนคำว่า 'ภาค' นั้นเริ่มเลือนหาย

คงนานมากแล้ว

ไม่ว่าที่น่าจะเป็นของสำคัญของลุงภาคตั้งแต่สมัยเรียนโน้น และอาจจะมีความหลังบางอย่างเพราะเห็นคนมีอายุชอบนั่งมองเงิบๆ เวลาเผลอ ความคิดจะเรียกอีกฝ่ายลงไปกินข้าวเลยถูกพับเก็บไปทันที เด็กหนุ่มก้าวถอยหลัง

ออกมาเจียบๆ

"ลูกภาคล่ะเจ้ามิล" มารดาที่กำลังจัดโต๊ะอาหารเอ่ยถามขึ้น

"เดี๋ยวมาครับ"

ลูกภาครู้เวลากินข้าวเย็นอยู่แล้ว อีกไม่นานอีกฝ่ายคงลงมา

"อะไรล่ะครับนั้น"

มิลเลอร์บ้วนปากไปที่ส้วมยัดข้อมือของแม่

"ส้วมยัดหยกน่าโชค"

"ไปดูหมอกกับบ้านอีกแล้วสิ"

"รู้ดี"

เกตราค้อนใส่ลูกชาย

"แล้วไงครับ คราวนี้หมอดูปอกแม่จะได้เจอเนื้อคู่รีเปล่า"

มิลเลอร์พูดซ้ำๆ เพราะรู้สึกชอบดูดวงของมารดาเป็นอย่างดี ที่ไหน
ใครบอกว่าแม่นละก็เกตราและรัชนกเพื่อนสนิทไม่เคยพลาดที่จะไปพิสูจน์
สักครั้ง

"ชายหนุ่มจากแดนไกล"

มิลเลอร์แก้มทำตาโต รู้หรือว่าแม่แค่เล่นกับเขาด้วย

"จากอังกฤษรีเปล่าครับ"

คราวนี้มารดาค้อนขยับ

"ไม่ใช่ยะ"

"แหม ผมก็นึกว่าชื่อไมเคิล"

ผู้เป็นมารดาค้อนปะหลับปะหลือกให้ลูกชาย หนุ่มลูกครึ่งหัวเราะถูกใจ
'ไมเคิล' นะเป็นชื่อต้องห้ามของอีกฝ่าย เพราะมันคือชื่ออดีตสามีหรือชื่อของ
พ่อเขานั้นแหละ เรื่องของผู้ใหญ่เขาไม่รู้ว่ามีมานานแค่ไหน แต่ตั้งแต่จำความได้
พ่อกับแม่ไม่เคยทะเลาะกันให้เขาเห็นสักครั้ง ทั้งคู่ยุติความสัมพันธ์เพราะ
เหตุผลส่วนตัวหลายอย่าง ถึงแม้จะมีทำทางเป็นไม้เบื่อไม้เมาทุกครั้งทีพุดถึง
แต่เขาไม่เคยได้ยินแต่ละฝ่ายพูดถึงกันในทางไม่ดี

ความสัมพันธ์ระหว่างอดีตคู่ชีวิตเป็นเรื่องซับซ้อน วันเกิดเขาทุกปีพ่อจะ

บินมาหาและร่วมฉลองวันเกิดให้เขา บางครั้งก็ลังงานยาวๆ พาเขาเที่ยวชมเมอร์จนเปื้อน พ่อของมิลเลอร์เป็นนักวิจัย วันๆ อยู่ในห้องแล็บนั่งดูการเจริญเติบโตของพืชพรรณหน้าตาประหลาดและเวลาว่างก็ชอบป็นเขา วันดีคืนดีเขาก็เห็นภาพพ่อเผลอไปพิชิตเขาประเทศต่างๆ ใช้ชีวิตอิสระได้เต็มที่ เพราะตั้งแต่เล็กกับแม่ก็ครองตัวเป็นโสดมาจนถึงทุกวันนี้ ส่วนแม่นอกจากทุ่มเทเวลาดูแลเขาและทำแบรนด์เสื้อผ้าก็ไม่เห็นเปิดใจให้หนุ่มคนไหนมาขายขนมจีบ

บ่อยครั้งที่เธอยถามว่าทำไมทั้งคู่ถึงไม่เริ่มต้นความสัมพันธ์ด้วยกันใหม่ พ่อแค่ส่ายหน้าแล้วยิ้มน้อยๆ ไม่ได้ตอบอะไร ส่วนแม่พูดทุกครั้งว่า 'ตอนนั้นมันดีที่สุดแล้ว' มิลเลอร์ถึงได้เข้าใจว่าคนบางคนต่อให้รักกันมากแค่ไหนก็อยู่ด้วยกันไม่ได้

เพราะความรักบางทีก็ไม่จำเป็นต้องครอบครอง แค่มองอยู่ห่างๆ ก็พอแล้ว
เฮ้อ เรื่องความรักนี่มันน่าปวดหัว

มิลเลอร์คิดถึงขมับตัวเองแล้วถอนหายใจ นึกถึงการเลิกราระหว่างเขาและอดีตคนรัก ตอนแรกก็คิดว่าคงจะเจ็บกว่านี้ แต่ปัญหาการถูกนอกใจทำให้เขาทำใจได้ในเร็ววัน ในเมื่ออีกฝ่ายสลัดรักไม่ไยดี เขาเองก็ควรมูฟออนเช่นกัน

"ดูนี่สิ"

มารดาเขาสะกิดเรียก

"อะไรครับ"

เขาชะโงกไปดูหน้าจอโทรศัพท์มารดา

"น่ารักไหมยัยละ"

มิลเลอร์พยักหน้าหงิกหงักมองรูปเด็กหนุ่มหน้าตาน่ารักที่กำลังยิ้มแฉ่ง ใบหน้าขาว ริมฝีปากสีสวยดูสุขภาพดี ดวงตากลมโต หน้าตาฟ้าประทานชัดๆ ที่ล้ำค่าญสเบิกเขาสุดๆ

"หลานป้านันท์เพื่อนแม่"

"ครับ?"

"ถ้าเราสนใจแม่ให้คอนแทกต์คุยกันมัย"

มิลเลอร์หลุดขำออกมาทันที เกตตราเป็นแม่ที่หัวสมัยใหม่จนน่ากลัว

ล่าสุดหาคนแพกต์ผู้ชายให้ลูกเสียแล้ว ทั้งแม่และลุงยอมรับสนิยมเขาอย่าง
ไม่ตะขิดตะขวงใจ ไม่ได้คิดว่ารสนิยมเขาเป็นเรื่องผิดปกติ ซ้ำยังมองเหมือน
เรื่องทั่วไป มิลเลอร์คิดว่าตัวเองโชคดีที่ครอบครัวซัพพอร์ตเขาทุกอย่าง

"ข้าอะไรอะ"

"ก็แม่น่ากลัวขึ้นทุกวัน"

"แล้วใครกันทำหน้าที่นางอยู่เนี่ย ทำไม ผัดกะเพราใส่พริกเยอะๆ แบบที่
เราชอบวันนี้ไม่อร่อยเหาะ"

"ใครบอก"

"ก็นั่งเขี่ยข้าวอยู่เนี่ย"

"อร่อยครับ" มิลเลอร์กินโชว์ซะเลย "ฝีมือแม่อร่อยทุกอย่างอยู่แล้ว"

"ให้มันจริงเถอะ"

หนุ่มลูกครึ่งยิ้มน้อยๆ

"ไม่ใช่พอได้แฟนแล้วลืมแม่" เกตราเท้าคางมองลูกชาย "กว่าจะนึกถึงแม่
ก็ตอนที่ถูกเขาหักอกมา"

"แม่ใส่ความผมอีกแล้ว"

มิลเลอร์ยกไหล่ ตอนนั้นเองที่ภาคเดินลงมาสมทบ

"อะไรกันแม่ลูกคู่นี้"

"แม่หาคนแพกต์หลานบ้านนี้ให้ผม"

ภาคทำตาโต

"วิญญาณนักจับคู่มือฉมังเข้าสิงอีกแล้ว"

"ไม่จริงเลยพี่ภาค" เกตราเอ่ยท้วง "ถ้าฉมังจริงป่านีพี่ภาคและยันนก
ลงเอยกันไปนานแล้ว"

"แค่ๆ"

ภาคล้าลักตอนที่เกตราทำหน้ารู้ทัน ขณะที่หลานชายหัวเราะ มิลเลอร์
รู้ดีกว่าใครว่ามารดานะเป็นแม่สื่อตัวดีที่ชอบจับคู่ลูกภาคกับบ้านกตั้งแต่เข
ยังเด็กๆ จนบ้านกแต่งงานกับคนอื่นไปแล้ว ในขณะที่ลูกภาคยังคงตัวเป็นโสด
มาถึงทุกวันนี้ ไม่รู้ว่าสองพี่น้องนี้จะแข่งกันครองสถานะโสดไปถึงไหน

"พอเลยๆ"

"สามียัยนกตายไปหลายปีแล้วน้ำ"

เกตราเอ๋ยขึ้นลอยๆ

"นกเขาสบายแล้ว ไม่มีภาระ ไม่อย่างนั้นจะว่างไปดูดวงกับเราบ่อยๆ
ได้หรือ"

"เหมพี่ภาค พูดเรื่องนี้ขึ้นมาพอดี"

"อะไรอีกล่ะเรา"

"เสารีนี่เป็นสาวธิดาไปกับเพื่อนไปไหว้พระที่อยุธยาทีสิ"

"คงไม่ได้คิดแผนแม่สื่อระหว่างพี่กับน้องนกรอกนะ"

"บ้า พี่ภาคก็"

"ไม่คิดจริงอะ?"

"ก็คิดนิดๆ แหะละ"

เกตราสารภาพเสียงอ้อมแอ้ม ภาคเลยส่ายหัวไปมา ทั้งข้าทั้งระอาน้องสาวตัวเอง มิลเลอร์มองคนโน้นทีคนนี้ที ก่อนจะหลุดคำออกมา

"ข้าขนาดนี้คอนแทกต์หลานป้าันที่ไม่ต้องเอาแล้วเนอะ"

"ครับ"

มิลเลอร์รับคำง่าย ๆ ทำให้ผู้ใหญ่อีกสองคนหันขวับมามองอย่างพร้อมเพรียง แวตตาประหลาดใจของทั้งคู่ชวนขบขันอยู่ไม่น้อย

"มองอะไรขนาดนั้นล่ะครับ"

"ลูกพูดจริงหรือมิลเลอร์"

"ก็...ครับ" เขายังไหล่ "โสดแบบนี้ก็สบายใจดี"

"คำพูดนี้ไม่น่าหลุดจากปากเด็กหนุ่มที่มีแผนตั้งแต่วัยสามขวบไม่เคยว่างเว้นเลยนะ"

มารดาหรีตามองเขา คนถูกจ้องจึงแค่เสหน้ามานสนใจอาหารตรงหน้า แวบหนึ่งในหัวพลันนึกถึงผู้ชายหน้าหนึ่งที่ท่าเหมือนเป็ดโลกอยู่ตลอดเวลา คนอะไรชอบทำหน้าอมนทุกซ์อยู่ได้

"ลูกยิ้มแปลกๆ มิลเลอร์"

"ผมเปล่ายิ้ม"

"แกยิ้ม"

"แค่ขยับมุมปาก"

"ก็เปล่ายิ้ม"

"ครับ...ยิ้มก็ยิ้ม"

มิลเลอร์ยิ้มรับง่าย ๆ ก่อนจะฉีกยิ้มเสียกว้าง ยิ้มเผื่อใครที่ไม่รู้ที่ชอบ
ทำหน้าบึ้งตึง

อาหารขึ้นชื่อของคนะทันตฯ คือข้าวไข่ข้นปู ทุกครั้งที่มีโอกาสแวะมา
กินข้าวที่นี่ เบียร์ก็จะไม่รอช้าไปต่อแถวร้านดังที่มีนิสิตต่อแถวกันยาวเป็นฟืด
ทันที มิลเลอร์สายห่มองเพื่อนสนิทที่ยืนกะหงุกกะหิงอยู่ในแถวกับแฟนสาว
ส่วนเขาตรงไปร้านก๋วยเตี๋ยว

หนึ่งเพราะนี่คือร้านประจำ และสองก๋วยเตี๋ยวต้มยำร้านนี้อร่อยมาก

มิลเลอร์เอื้อมมือไปหยิบกระดาศจัดรายการอาหารมาเขียนก่อนจะเสียบไว้
กับที่เสียบกระดาศ ดูท่าคงอีกหลายคิวว่าจะเสร็จเลยป้ายหน้าไปยังห้องน้ำ

"อ้าวมิล"

เพื่อนสนิทแฟนไอ้เบียร์ร้องทักตอนที่เดินไปหยุดอยู่ที่โถงใกล้ๆ กัน
มิลเลอร์ก้มหัวให้อีกฝ่ายเป็นเชิงทักทายแล้วลอบสังเกตพี่มัน บุคลิกของคน
ข้างกายเขาที่ดูห่างไกลกับนิสิตทันตแพทย์ปีสี่จริงๆ ดูได้จากการเจาะหูทั้งสองข้าง
และรอยสักรูปพระจันทร์เสี้ยวใกล้ๆ ต้นคอซึ่งหากไม่สังเกตคงไม่เห็นเพราะ
คอเสื้อมันปิดอยู่ ภาพลักษณ์แบบนี้ต่างจากเพื่อนสนิทหนึ่งคนนั้นมาก

ขณะที่เพื่อนดูจะนอกกรอบพอตัว แต่คนหน้าหนึ่งนั้นเหมือนชีวิตอยู่ใน
กรอบตลอดเวลา ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นเพื่อนกันได้

"ฉิบหาย"

หือ?

พี่อันทำเสียงจี้จ๊ะในลำคอ มือทั้งสองข้างเหมือนกำลังยุ่งกับส่วนกลางของลำตัว

"พี่คงไม่ได้สาว 'อะไร?' ช่วยตัวเองอยู่ไ่มั้ย"

"มึงนี่เป็นลูกครึ่งที่ใช้ศัพท์แสงเหมือนไทยแท้เลยไอ้हां"

มิลเลอร์เผลอซ้ำออกมา เพราะนี่ไม่ใช่คนแรกที่พูดแบบนี้ ทั้งโฮปและเบียร์ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเขาเข้าใจศัพท์สแลงได้ดีทั้งที่เรียนโรงเรียนอินเตอร์มาตั้งแต่เด็ก แน่ละ ก็พวกมันนั่นแหละที่สรรหาคำพูดประหลาดๆ มากรอกหัวเขา เพราะพวกเขาสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก เมื่อก่อนมิลเลอร์ยังตัวเล็ก ยิ่งเป็นลูกครึ่งพูดไทยไม่ชัดเพราะเพิ่งย้ายมาจากต่างประเทศด้วยแล้วยิ่งถูกแกล้งตีว่าสองคนนั้นถึงจะพิเรนทร์ทะเล่ตั้งตั้งประสาเด็กแต่ก็เป็นเพื่อนที่ดีมาก เพราะทั้งสองคอยช่วยกันปกป้องมิลเลอร์เวลาที่ถูกล้อเลียนเรื่องพูดไม่ชัดอยู่เสมอ

"กูไม่ได้บ้ากามขนาดนั้น"

"ก็เห็นแขนพี่สั้นไม่หยุดนี้หว่า"

"มึงนี่มันร้ายไม่เบาไอ้มิล"

เขาหัวเราะน้อยๆ

"ว่าแต่พี่เป็นอะไรวะ"

"ชิปกางเกงกินชายเสื้อว่ะ"

พูดไม่พอพี่มันยังขยับมาให้เห็นว่าชายเสื้อติดอยู่ในชิปจริงๆ

"โห กินเข้าไปเยอะเลยพี่"

"อืม"

พี่อันทำหน้าเซ็ง จะก้มลงดูก็ไม่ถนัดเพราะกระจกห้องน้ำยาวแค่ครึ่งตัวบนมองไม่เห็นท่อนล่างเลย

"เดี๋ยวผมช่วยพี่"

มิลเลอร์เอื้อมมือไปลองช่วยขยับชิป ด้วยความที่ตัวสูง จะก้มลงไปก็รู้สึกลำบากเลยคุกเข่ากับพื้นมันชะเลย พี่อันเองก็ดูหงุดหงิดไม่น้อย

"ออกยากจังวะ"

"ผมกลัวเสื้อพี่ขาดว่ะ"

"ขาดข้างมัน เดียวๆไปซื้อเสื้อใหม่ที่สหกรณ์ ดึงเลยมึง"

มิลเลอร์ชะโงกหน้าไปดูใกล้ๆ แล้วกระตุกชิปแรงๆ จนกระทั่งเสื้อหลุดออกมา แต่มันจะขาดไปเล็กน้อยก็ตาม

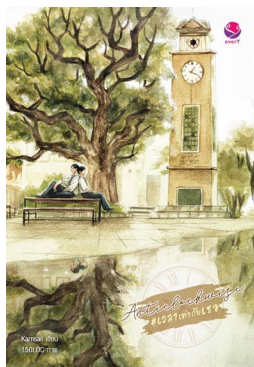
"ออกแล้ว"

"พวกมึงทำอะไรกัน"

มิลเลอร์หันขวับไปยังประตู มือทั้งสองข้างยังอยู่แถวเป้ากางเกงฟู้ดส์

"อ้าวก็ม"

จังหวะนรกแบบนี้ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าไอ้ฟู้ดส์มันคิดอะไรอยู่ในหัว ก็เล่นแสดงออกทางสีหน้าชัดเจนขนาดนั้น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3hbcYJQ>